

ХІРОТОНІЯ ЄПІСКОПА АНТОНІЯ ПОВІДОМЛЕННЯ З МИТРОПОЛІЧОЇ КАНЦЕЛЯРІЇ

Дні 5-6-го жовтня 1985-го року в С. Бавнд Бруку будуть вписані до історії УАПЦеркви, як визначна подія в її житті. У ті дні відбулося збільшення числа єпископів нашої Церкви хіротонією нового Єпископа Преосв. Антонія (в миру о. Івана Щерби), титулярного єпископа міста Нью Йорку, Вікарія Митрополита УАПЦеркви для спеціальних доручень.

Чин наречення в єпископа довершив у суботу 5-го жовтня Блажен. Митрополит Метислав, якому асистували Високопреосвященні Владика Архиепископи — Чикагський Константин і Лондонський в Англії, Володимир.

Єпископська Хіротонія Архимандрита Антонія відбулася в неділю 6-го жовтня в Церкві-Пам'ятнику ап. Андрія, в осередку УАПЦеркви в США в С. Бавнд Бруку. На цю надзвичайну подію з'їхалась-злетілась велика громада вірних і чимало священників, а до того не тільки з усіх кінців США, але й з сусідньої Канади.

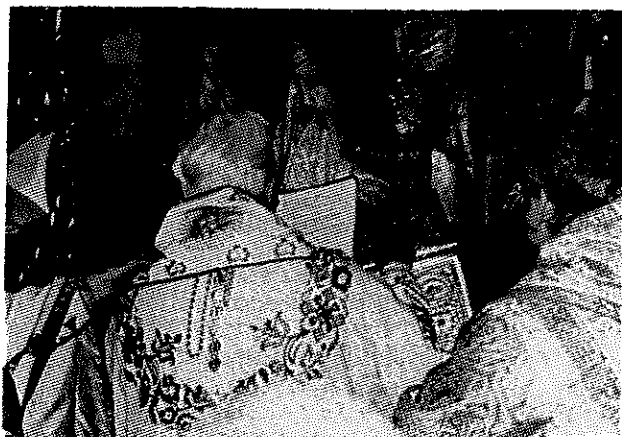
Очолив єпископську хіротонію архимандрита Антонія Блажен. Митрополит Метислав, сослужили ВПреосв. Архиепископи Константин і Володимир. В св. Літургії сослужили владикам заст. Ради Митрополії Протопресв. А. Бек, заст. настоятеля Церкви-Пам'ятника Протопресв. А. Селешина, Голова Консистоїї УПЦ в США митр. Прот. М. Борисенко, о. Протопресвітер Степан Ганкевич, наст. церкви С. Володимира на Пармі, настоятель церкви Св. Михаїла в Юніондейл, о. Др. С. Гаюк, настоятель митрополічної катедри у Філадельфії Митр. Прот. Ф. Істочин, заст. голови Консистоїї Прот. П. Гринишин, Прот. І. Наконечний та Протодиякон В. Поліщук і диякон Є. Мицишин. Оздобив цю урочисту відправу хор Церкви-Пам'ятника під керівництвом Т. Павловського. При кінці тієї величної церковної урочистості, перед врученням новому Єпископові архієрейського жезла, Владика Митрополит звернувся до Єпископа Антонія зі словом в якому знову пригадав йому всі труднощі архієрейського служіння Богові і людині, зокрема ті, що випливають з факту приналежності архієрея до Української Православної Церкви — Мучениці.

Між іншим Владика Митрополит сказав:

„Під час вчорашньої Вечірні і під час сьогоднішньої Св. Літургії, я усердно і щиро молився за Вас, Отче Владико, молився, щоб Всесильний Господь — Володар людських сердець, зміцнив і Ваше серце палкою любов'ю до рідної Церкви, Церкви пращів, дідів і Батька Вашого, щоб серце і розум Ваш, аж до кінця життя Вашого, переховали беззастережну відданість Церкві-Мучениці, Церкві, яка з пророчого передбачення ап. Андрія Первозванного та з волі Промислу Божого просвітила Христовим світлом пограниччя Європи з Азією.

Мойй душі і поза земними межами буде невимовно боляче, коли б Ви, Владико, спричинили до знесилення нашої Церкви через зневаження її традицій, зосібна в Богослужбових відправах, а в тому і зануку української мови, як вже дійшло до цього у кількох наших парафіях в США з вини кількох нерозважних та убогих під багатьма оглядами священників.

Ось уже, Отче Владико, понад сорок років мого єпископства Господь судив мені свідчити перед цілим світом, що абсолютна більшість наших людей, де б їх доля не оселила у цьому жахливому столітті, творить нерозривну частину Св. Вселенської Православної Церкви. У своїх зносінах з Вселенською Патріархією та з іншими патріархіями (очевидно, крім Московської, під кожним оглядом нам ворожою) і автокефальними помісними національними православними церквами у світі, я постійно підкреслював, яку будуючу і цементуючу властивість в житті нашої Церкви вічно мала та ще й досі має українська мова. Коли часом довгими і безсонними ночами я думаю про майбутність нашої Церкви, я молив Господа, щоб Він Всесильний, передусім зберіг нас від блонірінства — зневаження його найбільшого скарбу людині — Мови. В яких би обставинах не знайшлася наша Церква у теперішньому, ще вільному від Антихриста світі, але вже підмінованому страшним арсеналом атомових споруд, нехай у наших церквах поза межами нещасної Батьківщини, постійно лунає об'єднуюче не усіх могутне „Вірую” і „Боже, Великий, Єдиний”. Щойно, тоді, Отче Владико, ми — єпископи здобудемо силу правдиво голосити Слово Христової Істини”.

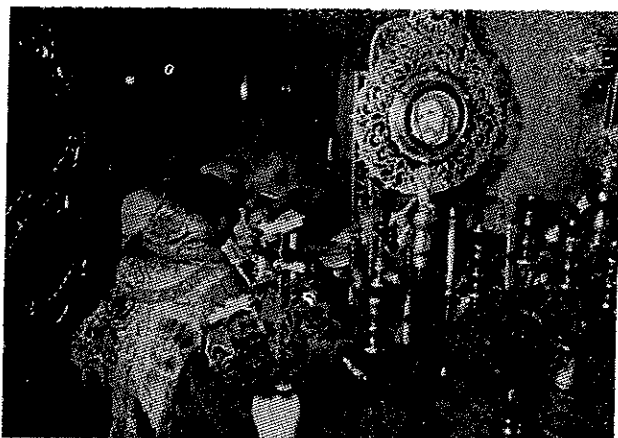
Блаженніший Владика Митрополит читає молитву „Божественна благодать” під час хіротонії.

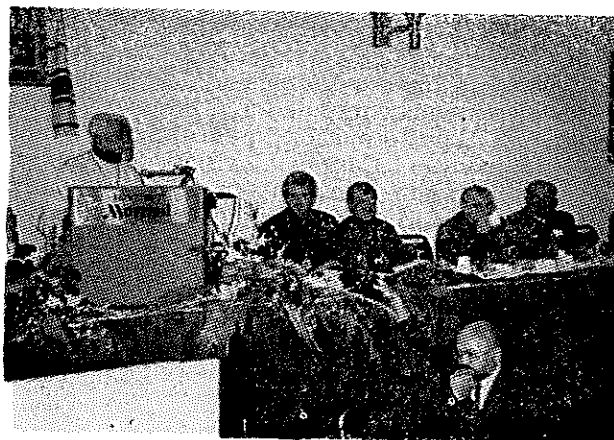
Владика Митрополит кладе мітру на голову Єпископа Антонія.

По полудні тієї ж неділі, в Домі Укр. Культури УПЦеркви в США в С. Бавнд Бруку, відбулася святкова трапеза-бенкет, господарем якої була Консисторія. Організацію цього бенкету було доручено спеціальному Комітетові, на чолі з заст. голови Консисторії, прот. П. Гринишиним та товстмайстерами — членами Ради Митрополії В. Пастушком і інж. П. Гурським.

Головну промову на бенкеті виголосив двома мовами новохіротонізований Владика Антоній. Ця промова буде згодом видрукована в обох виданнях УПСлова. Закінчено бенкет камерним концертом, в якому виступали проф. Рафаїл Венке (скрипка), відома співачка і учителька співу Оксана Бринь та Зіна Старощак, молода співачка.

Фрагмент з хіротонії Вл. Антонія.

Під час бенкету промовляє Бл. Владика Митрополит Мстислав. Ліворуч від Вл. Митрополита Єп. Антоній, Арх. Константин, Арх. Володимир і о. Мітр. Єфрисенко.

СЛОВО ПРЕОСВЯЩЕННОГО ВЛАДИКИ АНТОНІЯ ПІД ЧАС НАРЕЧЕННЯ

Блаженніший Владико Митрополите,
Високопреосвященніший Владико Константине,
Преосвященний Владико Володимире,
Високопреподобні Отці — собраття у Христі,
мої улюблені брати і сестри — зібрані сьогодні
в цьому чудовому Храмі Св. Апостола Андрія
Первозванного, основоположника Христової
Церкви в Україні!

Коли зараз починається стародавній чин хіротонії-рукоположення — мій розум і моя душа сповнені питань. Чи може людське око побачити велич цієї хвилини? Чи може людський розум збагнути те, що здійснюється у цю хвилину? Чи можна повністю зрозуміти містерію Таїнства, що саме відбувається? Бо ж жив я собі безтурботно, ходив, працював, веселився, і раптом Господь покликав мене і я почув Його Голос, щоб йти за Ним і жити лише для Нього. І я зачудований і зворушений, що Сам Господь нагнувся до мене, щоб обійняти мене — недостойного недосконалого й слабосильного — щоб прийняти мене під Його крило — спершу під час висвячення мене в Дияконат і Священство тринадцять років тому, потім у часі постриження в Монашество заledве п'ять місяців тому, і зараз, коли присвячую себе Його Святій Церкві перед одержанням сану Єпископа.

Я чую в собі поклик піти далі поза втертий шлях, яким йшов досі. Я відчуваю, що мушу сам взяти керму свого життя, яким до тепер керували тисячі дорожніх світел, за якими я дуже часто не добачував Того, Хто посилає

правдиве Світло, Хто заставляє сходити сонце, Хто посилає на землю світанок, Хто освітлює цілу Вселенну. Я палко бажаю, щоб і мене огорнуло це Світло, що є джерелом нашого спасіння; Світло, що засіяло з порожнього гробу Христового Воскресіння. Я не бажаю більше надто уважно вслухатися у голоси і звуки цього світу; настільки уважно, що міг би не дочути Голосу Того, Хто кличе: „Коли прагне хто з Вас — нехай прийде до Мене та й ш'є”.

Моє людське око і мій людський розум почали розуміти значення чину хіротонії у житті Церкви щойно тоді, коли я глибше зосередив свою увагу на Небо і на Боже Царство, а не на те, що бачив і чим жив на землі. Коли стою тут сьогодні перед актом хіротонії — присвяченням себе Церкві — я усвідомлюю, що це свято Церкви, а не моє особисте, бо в дійсності так мало людського є в цій послідовності подій. Це так ніби Небо зійшло і наповнило це місце, а людське бажання і Божа Благодать з'єдналися в одно. Небо спускається, а земля возноситься. Через мою людську слабкість мені здається, що це я присвячую себе Богові, але в дійсності це Бог дарує Себе мені і я огортаюся в Його Благодать і в Його Світло.

Я бажаю цього Божого дару. Я запрошую Христа, щоб увійшов у мої найглибші думки і змінив їх, щоб я міг жити в єдності з Ним і стати достойним жити із святими, які повністю віддали себе Христові. Чи це не найбільша подія в житті людини, коли вона віддає себе Христові? Чи можна належно висловити словами величність і красу цієї хвилини?

Звичайно, Я не надто квапився віддавати себе Христові. Звичайно, я не поспішав одягати єпископську мантию. Але сьогодні я слішу до Христа. Пастухи побачили Його Немовлям у яслях — і поклонилися Йому. Три ученики Його під час Преображення на горі побачили лише проблиск Його Слави і попадали ниць, бо не могли дивитися на Його Світло. Св. Павло відчув Його Присутність — і осліп. Святий старець Праведний Симеон побачив Дитячко Ісуса на руках Його Матері і попросив смерті, бо відчув, що ціль його життя осягнена. Бо для чого іншого може людина жити, як не для того, щоб побачити Христа? Я клоню перед Ним сьогодні свою голову. Я ховаю себе у Його тінь. З знижую себе, щоб його возвеличити. Я тремчу із зворушення, коли з'єднуюся зараз із Ним, приймаючи це священне Таїнство і вступаючи в сан наслідника апостолів. Я складаю приречення вірності, що піднесеться до Неба і буде записане перед Богом у Книзі Життя. І я молюся, щоб свідомість Христової любови і Його Правди увійшла в моє серце і душу і стала єдиним керуючим чинником усіх моїх слів і вчинків. Я знаю, що дорога передо мною не є легкою дорогою.

Всі інші наслідники апостолів, як і Єрархи присутні тут сьогодні, можуть засвідчити, що носити мантию Єпископа Христової Церкви не є легким обов'язком, а зокрема це відноситься до нашої Святої Української Православної Церкви з огляду на обставини, в яких вона існує. І я прошу мою улюблену родину, моїх собратів і приятелів застановитися над цим сьогодні. Прошу усвідомити, яким дорогим скарбом є Українська Православна Церква в цьому світському суспільстві, в якому ми живемо. Прошу подумати про історію цієї Церкви, яка ось уже за три роки відзначає 1000-ліття свого існування на славу Всевишньому. Про цю стародавню Церкву наш молодий американський народ знає лише на протязі останніх 60-70 років. Але, вона добре відома, не зважаючи на всі перешкоди й труднощі, що їй прийшлося пережити протягом цих 997 років. І, як недавно висловився Блаженніший Митрополит Метислав, вже навіть сам факт, що наша Свята Ук-

раїнська Православна Церква сьогодні ще існує, є чудом Божим.

Коли глянемо на історію нашої дорогої Церкви, то жажнемо, скільки раз-у-раз було намагань її ослабити, припинити її розвиток, або й зовсім знищити цей наш прецінний Скарб. Не трудно побачити скриті діла так званих „Божих людей”, які намагаються знищити нашу Церкву, коли спалювали її Храми, безпощадно вбивали її духовенство і вірних, примушували вірних „навертатися” на інші релігії, підробляючи фальшиві політичні з'єднання, що їх самі засновували, оплачували й ними керували. Коли дослідимо історію Української Православної Церкви, то побачимо, скільки разів її продавано тим, хто давав найвищу ціну; і як ті, що продавали Церкву, продавали разом із нею і свої мізерні душі. Навіть тепер, в 1985 році, в цій вільній країні, що гордиться своєю національною і релігійною свободою, ми знаємо таких, які нічого більше так не бажають, як те, щоб наша Свята Церква, її Єпископи, її духовенство і вірні попросту зникли з лиця землі, а вони із спокійною совістю могли б здійснювати свої бажання панувати.

Я вірю, що Господь через Провидіння Святого Духа знайшов мене гідним стати наслідником апостолів, бо якщо б я не вірив у це — я ніколи не зміг би прийняти цієї чести — стати Єпископом Святої Української Православної Церкви в США. Я приймаю цю честь, але коли я подивлюся на великих і святих моїх попередників — в Україні і в цілому світі — і на їхні осяги для Слави Бога, я здригаюся від почуття своєї слабости і малопідготованости. Я боюся за своє спасіння, якщо б я не був спроможний належно виконувати обов'язки і вимоги на висоті цього сану. Св. Іван Золотоустий, коли його запрошено прийняти сан Єпископа, написав так: „Я знаю свою власну душу, я знаю якою слабкою і кволою вона є; я знаю величну значність священства і великі труднощі цієї праці; бо бурхливіші хвилі турбують душу єпископа, ніж ті бурі, що розбурхають море... Це священне становище є вправді призначене на землю, але воно є призначенням з Неба і це цілком зрозуміло: бо ані чоловік, ані ангел, ані архангел, ані жодна інша створена сила, а Сам Христос встановив це покликання, і ще коли перебував на землі закликав до нього мужів, щоб заступали служіння ангелів на землі. І тому висвячений Єпископ повинен бути таким чистим, якби він сам (перебував) у Небі серед тих ангельських сил.” Я визнаю свою гріховність — у слові, в ділі, в думці — перед усіми Вами, зібраними тут сьогодні перед Богом. Я благаю Вас молитися за мене, щоб Господь проглянув крізь цю тонку зовнішню оболонку, що стоїть тут перед Вами, і знайшов те,

UKRAINIAN ORTHODOX WORD

P.O. Box 495, South Bound Brook, N.J. 08880

Published monthly (except for the combined

July-August and November-December issue

as the official Organ

of the Ukrainian Orthodox Church of the USA.

Annual Subscription:

United States & Canada — \$12.00

Other countries — \$15.00.

що є доброго у моєму серці і в моїй душі і на тому оснував мою спроможність і дозволив мені гідно служити Йому і нашій Святій Церкві з честю і покорою до останніх днів мого життя.

Я складаю урочисту обітницю перед Господом і Спасителем нашим Ісусом Христом, перед Його Пресвятою Матір'ю Пречистою Дівкою Марією і перед усіма святими, що докладатиму всіх моїх сил, щоб іти слідами Самого Ісуса Христа, Його святих Апостолів і всіх найбільше одухотворених, достойних, святих і богобоязливих моїх попередників — Єпископів нашої Української Православної Церкви. Обіцяю зберігати правдивість Святої, Вселенської і Апостольської Віри, яку передали нам покоління наших предків; і завжди пильнувати духовного і морального розвитку нашої Церкви та її добробуту. Обіцяю до останнього мого віддиху охороняти й боронити цей дорогий скарб, яким є Українська Православна Церква, від усіх, хто намагався б її знеславити чи знищити. Во допустити до будьякого зменшення вартості цього скарбу — було б в очах Бога одним із найстрашніших гріхів. Я молюся за віру таку сильну, щоб Церква — цей дар Божий для Українського народу і для цілого світу — стояла на ній так міцно, як сказав наш Господь, що „і сили адові не переможуть її“ („і ворота пекельні не подужають її“). (Мат. 16:18).

Вірю, що радість Вас усіх, зібраних тут сьогодні, є такою ж великою, повною і всеобіймаючою, як і моя. І я прошу Вас палко молитися за просвітлення мого розуму в Святому Дусі та за спасіння моєї душі у Христі. А я молитимусь за Вас усіх кожного дня, щоб Благодать Господа і Спасителя нашого Ісуса Христа, і любов Бога Отця і спільність із Духом Святим були завжди зо всіма Вами.

СЛОВО НА БЕНКЕТИ З НАГОДИ ХІРОТОНІЇ ВЛ. АНТОНІЯ

Блаженніший Владико Митрополите,
Високопреосвященніший Владико Константине,
Преосвященний Владико Володимире,
Високопреподобні Отці, Шановні Пані-матки,
Мої дорогі Брати і Сестри в Христі!

СЛАВА ІСУСУ ХРИСТУ!

Коли стою тут сьогодні перед Вами, у перших годинах мого єпископського служіння Святій Христовій Українській Православній Церкві, мені пригадуються слова бл. п. Митрополита Йоана Теодоровича, сказані до членів Української Православної Ліги. Він сказав: „Бог дав нам, людям, великий дар. Тільки в людині зустрічаємо прикмети цього дару. Це

є дар сталого незадоволення собою. Ми, люди, ніколи не є повністю задоволені собою, чим ми стали і що ми досягнули. Ми завжди намагаємося стати кращими, досягнути більшого, знайти шляхи до нових змагань, до нової мети і нових досягнень. І це є найцінніший дар у душі кожного з нас. Цей Божий Дар є джерелом людського розвитку і прогресу, і він є стимулом нашого постійного змагання до вершин“. У моїй безмірній і все-обіймаючій радості, яку переживаю і якою ділюся з Вами сьогодні, я також відчуваю отой Божий дар, оте почуття незадоволення собою у глибині моєї душі. Сьогодні мені хотілося б досягнути багато більшого, ніж міг зробити це досі. Сьогодні я почувуюся сповнений Святим Духом, як напевно почувалися ті перші Апостоли, коли Святий Дух зійшов був на них. Я чуюся незадоволеним собою у моєму дотеперішньому житті і я хочу вийти в світ здобувати великі успіхи в Ім'я Христа і для Христа. Я молюся сьогодні, щоб кожний з Вас у цю хвилину теж відчув поруч цього Божого дару — незадоволення, але не незадоволення сусідом чи церковними зверхниками, але незадоволення самим собою. А з тим і поштовх до покращення.

Ми стоїмо на порозі святкування 1000-літнього Ювілею існування нашої Богом благословенної Української Православної Церкви. Цю Церкву, цей наш СКАРБ, як так слушно часто називає її Блаженніший Митрополит Мстислав, подарував Бог українському народові та світові, Св. Апостол Андрій Первозваний, ставши на горах на березі Дніпра, передбачив заснування Києва — великого міста із сотнями церков і тисячами вірних, присвячених і відданих Христові. Завдяки заходам Св. княгині Ольги і її внука Св. Рівноапостольного князя Володимира, за Провидінням Святого Духа, ця візія стала дійсністю. Ми зібрані тут сьогодні, є спадкоємцями багатущої духовної і культурної спадщини, яка переходить з покоління в покоління. Нам довірено цю спадщину перед Самим Богом. І ми несемо величезну відповідальність за неї і маємо обов'язок передати її цілою і доповненою тим, які прийдуть після нас у другому тисячолітті існування нашої Церкви.

Ця думка мене тривожить, а особливо стала вона мене непокоїти після сьогоднішніх подій. Я питаю себе: „Скільки я зробив, щоб виконати покладену на мене відповідальність?“ І з почуттям незадоволення відповідаю собі: „Не досить“. Я питаю кожного з Вас: „Скільки Ви зробили, щоб сповнити Вашу відповідальність у збереженні і збагаченні нашої спадщини?“ І я надіюся, що Ви в тому самому почутті незадоволення, що Бог вселив у Ваші душі, відповісте: „Не досить“. Дивлячись у майбутнє нашої Церкви і тут в Америці і в цілому світі, я

бачу так багато можливих секторів діяльності і потреб, що я застановляюся над тим, чи ми спроможні бодай до деякої міри вив'язатись із своїх завдань.

Глянувши в майбутнє — вертаюся до минулого. Насамперед бачу первісну Церкву перших християн, як про неї читаємо в Книзі Св. Апостолів. Цю Церкву можна б назвати „Ідеальною Церквою”.

Ви знаєте, яким важким було життя перших християн в тих днях незадовго після Христового Вознесіння — переслідування, стрждання, мучеництво. Проте, не зважаючи на всі ті труднощі, Христова Церква мала величезний успіх. Причини такого успіху полягали в тому, що ця новостворена Церква була Церквою молитви, це була Церква побожна, Церква, що вірно проповідувала добру вістку Христового Воскресіння і спасіння світу. Це була Церква сповнена Святим Духом; це була жертвна Церква і це була об'єднана Церква. Це була Церква, члени якої віддавали ВСЕ, часто і своє життя, щоб виконати накладену на них відповідальність. Це була Церква, що мала живу місію — нести Христову правду в світ.

Після розгляду ІДЕАЛЬНОЇ ЦЕРКВИ перших християн у початках її існування, я звертаю увагу на час майже 1000 років тому назад, на рік 988. Тоді я бачу Св. Володимира і Св. Ольгу, що приймають для українського народу віру, яку для них зберегли ті перші християни, про яких читаємо в Діях Апостолів. І в цій новонародженій українській Церкві я бачу ті самі властивості, яка мала ІДЕАЛЬНА ЦЕРКВА часу Апостолів. І ця українська Церква мала відразу багато великих успіхів. Це була теж побожна Церква, проповідуюча Церква, одухотворена Церква, жертвна Церква і об'єднана Церква. Тому, що вона мала всі ці якості ІДЕАЛЬНОЇ Церкви, вона скоро поширилася на весь народ. Вона дуже швидко розрослася і стала центром християнського життя у слов'янському світі і джерелом сили і допомоги цілому християнському світові до сьогоднішнього дня. Вона мала величаві храми, величезні монастирі із сотнями тисяч ченців — чоловіків і жінок — (55,000 тільки в одному); знані і впливові були її богословські академії, що, в Ім'я Христа, створили основу для майбутніх поколінь. Це була Церква із живою місією для українського народу і для світу.

Сьогодні, коли ми стоїмо на порозі Тисячоліття існування цієї (Української) Церкви, я поважно над тим застановляюся. Чи можемо ми ще й сьогодні назвати нашу Церкву „Ідеальною Церквою”? Чи Апостоли і перші християни уважали, що їхня Церква була „Ідеальною”? Святи Володимир і Ольга, Преподобні Антоній і Теодосій Печерські або Петро Моги-

ла — чи вони відповіли б „ТАК”, — їхня Церква була „Ідеальною Церквою”? Я більш як певний, що всі вони, відчуючи в своїх душах присутність Божого Дару — почуття незадоволення собою — всі вони відповіли б твердим „Ні”. А на попереднє питання „Скільки Ви зробили, щоб сповнити Вашу відповідальність перед Богом?” — вони напевно відповіли б „Не досить”. Все, що вони зробили, здавалося їм невисначальним. Світ, в якому вони жили, здавався глухим на їхнє проповідування. Успіхи, які вони осягали, здавалися тимчасовими. І все таки те, чого вони досягнули — це було збереження віри, яка цілою, непошкодженою і збагаченою дійшла до Вас і до мене.

У цих умовах, у яких ми живемо сьогодні, ми також зазнаємо багато таких самих розчарувань і перешкод, таких самих недочет, такого самого ігнорування Божого слова, як цього зазнавали і наші попередники. Але не зневіримося, бо ми також маємо живу місію — сповнити Боже посланництво. І Христос перебуває біля нас, і Святий Дух живе в кожному з нас так само, як це було в Церкві перших християн, і як це було в часі заснування Української Православної Церкви.

Увійдімо ж у друге Тисячоліття нашої Української Православної Церкви і в третє Тисячоліття Вселенської Христової Церкви, як за словами Архiepіскопа Константина, „спів-творці” з Богом — як спів-творці Його любови, миру, зрозуміння один одного, збагачення нашої спадщини всім тим, що доброго може внести кожен з нас особисто.

Я став новим Єпископом нашої Церкви, але я признаюся Вам, що правдоподібно я є одним із найслабших з поміж Вас. Останнім часом різні особи багато разів повторювали мені — скільки очікується від мене в наступних днях, місяцях і роках. Сам я, однак, нічого не зможу осягнути. Але разом, із Божою Поміччю, ми можемо творити чудеса, навіть у цьому світі, що заперечує можливість чудес. Кожний з нас має щось, чим може прислужитися в Божій праці. Вступаючи в нову стадію мого життя, я закликаю Вас усіх щедро посвятитися праці на церковній ниві. Будьмо стійкими в нашій спільній молитві. Проповідуймо в першу чергу Воскресіння нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа як спасіння світу. Дозвольмо Святому Духові бути нашим провідником і зміцнювати нас, коли всі наші людські зусилля здаються безплідними. Посвятимо себе один одному і всім людям, нагодуймо голодного, даймо напитися спрагненому, приймімо подорожнього, одягнімо нагого, відвідаймо хворого і ув'язненого. Жертвуймо і віддаваймо себе аж до болю — як належить Христовим слугам. І накінець — будьмо твердими в нашому рішен-

ні залишитися об'єднаними в усіх наших зусиллях. У моєму визнанні віри перед актом хіротонії сьогодні ранком був вислів, що в Церкві нема місця на сварки, на поділи. Христос каже нам: „По любові Вашій один до одного пізнають Вас, що Ви учні мої“. Через ту любов і через радість у нашій спільності невіруючі не тільки пізнають нас, а й захочуть прилучитися до нас і допомогти нам завершити нашу живу місію.

І нехай майбутній нововисвячений єпископ на порозі третього Тисячоліття Українського Православ'я і четвертого Тисячоліття цілої Христової Церкви погляне назад у історію і побачить Українську Православну Церкву наших днів (1980-тих і наступних років), як „Ідеальну Церкву“.

**

Висловлюю мою найщирішу подяку всім Вам, що зібралися тут сьогодні для вашнун-

ня церковного акту хіротонії. Більшість із Вас склали мені теплі особисті вітання, а найголовніше — не забули згадати мене в своїх молитвах, коли я приготувався до цього дня. Я прошу Ваших дальших щирих молитв за спасіння моєї душі. Я потребую цих Ваших молитов більше, ніж Ви можете собі навіть уявити. Як я вже сказав учора ввечері під час Наречення — у своїй людській слабості я був настільки самовпевнений, що в багатьох випадках на дорозі підготовки до цього дня думав, що це я приношу себе в жертву чи дарую себе Богові, коли в дійсності це ВІН дарує СЕБЕ мені — і то так щедро і так необмежено. Я почувуюся, що в цій хвилині мене огортає Його Благодать, і це є дуже радісне почуття. Я молюся, щоб і Ваша радість була такою все-обіймаючою, як моя, і щоб вона жила в усіх нас на протязі багатьох років, щоб ми спільно працювали в Ім'я Христа і для Його Слави.

Нехай Він поблагословить нас усіх.

